

NÉMETI ANETT

TÚZ ÉS VÉR

*ahogy a fák a szétmálló idő
könnyű fátylát magukra képzelik,
úgy fedi fel a rejtőző jövő
tartalékolt csillagképeit.*

*a jó percek formákba öntve,
mélyülő sebeként bőrünkbe ülnek,
s bár megpróbálnak összetörni
a sötét erők, mi Istenünknek*

*s hazánknak élő részei vagyunk.
igaz, a rugdosást nehéz feledni, –
s a viharok közt elhalkul szavunk, –
az igazság be fog teljesedni:*

*torkunkból előtörnek a versek,
mert véget ért a hosszú hallgatás,
s ha tetteinkért pokolra vetnek,
s bármily büntetéssel fizetnek,
a tüzet akkor se szítsa más.*

*létterünk szabad és törhetetlen,
mint keblünkben növekvő hitünk,
s bár sodródunk egy képlékeny jelenben,
üres kezekkel, dolgunk végezetlen, –
de az idő betelt, s felébredünk.*

*az ébrenlétben megfogannak
az öntudatra ébredő szavak,
mint izzó, jeltelen égitestek,
szánkat elhagyva formát nyernek,
hogy tűzön és véren megváltsanak.*

HAZÁTLANUL ÉS HONTALAN

*szürkén sziszegve szétterül
valami földöntúli köd,
a városon átfüstölög,
magába szippantja az űr.*

*helyébe monoton moraj kél,
s a háztetőkön átzizeg.
már nem tartozom senkihez,
már meg sem lep az utcazaj.*

*a város elhalkul megint,
itt-ott lebben egy könnyű szárny,
repülni vágyó titkos árny,
s csak én hallom rezdüléseit.*

*nem tudni, mennyibe kerül
a béke és a változás,
de perceit ne mérje más,
míg utunk be nem teljesül.*

*nem tudni, meddig tart a csönd,
s hol kezdődik az utcazaj,
monoton, hallgatag moraj,
homályos, földöntúli köd.*